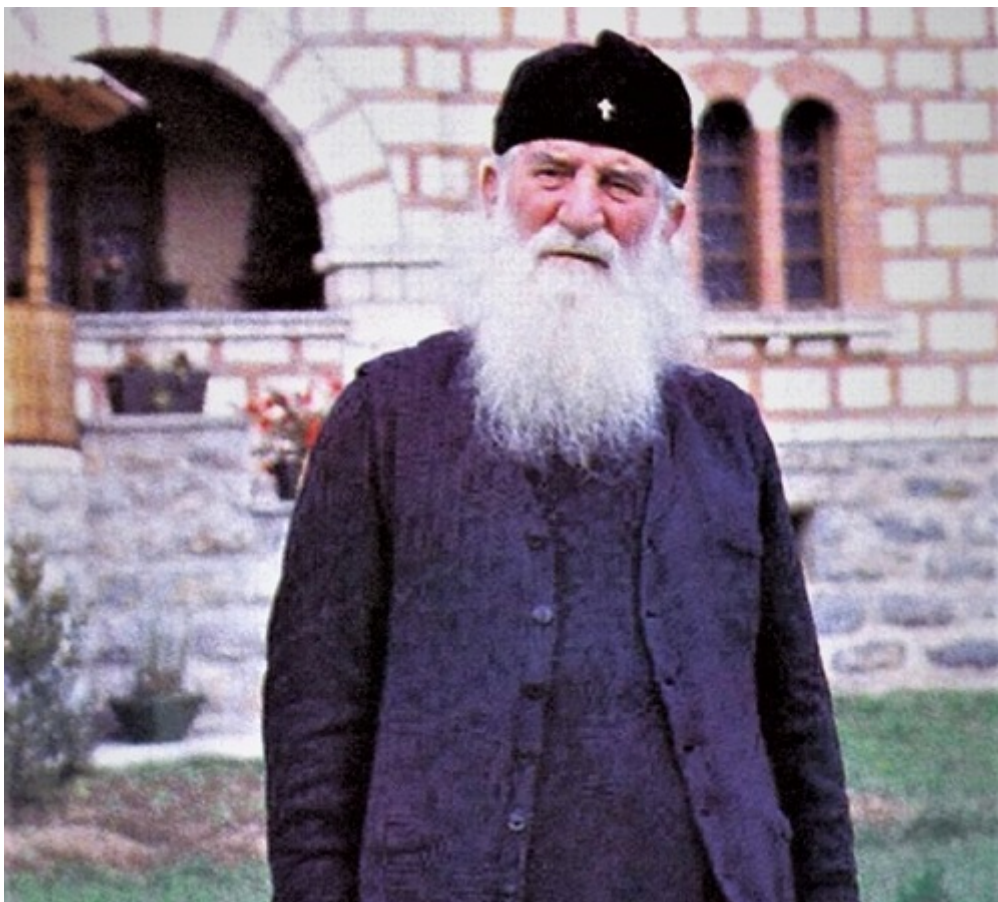
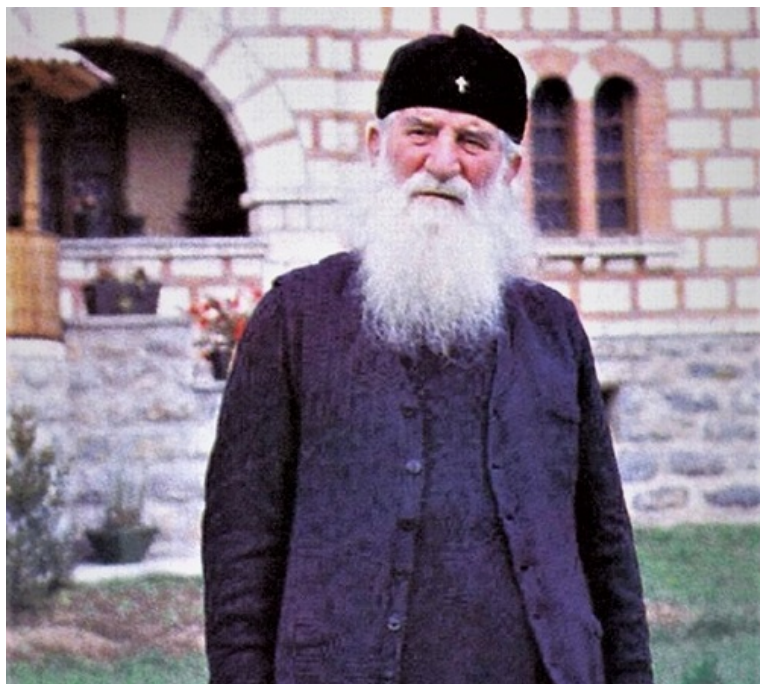


26 Μαρτίου 2020

Όσιος Ιουστίνος: Όλη η χαρά όλων των όντων εδόθησαν εις το ανθρώπινον γένος διά της αναστάσεως του Χριστού!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)





Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς (1894-1978).

Ο άνθρωπος του Χριστού κινείται εις την οδόν της θείας τελειότητος, νικών διά μέσου των ευαγγελικών αρετών το κακόν και την αμαρτίαν μέσα του και μέσα εις τον περιβάλλοντα αυτόν κόσμον.

Πορεύεται πάντοτε από το εν καλόν εις το άλλον, από το μικρότερον προς το μεγαλύτερον, από το μεγαλύτερον προς το μέγιστον.

Ακόμη, ποτέ δεν σταματά, δεν βραδυπορεί, διότι κάθε σταμάτημα σημαίνει πνευματικήν παράλυσιν, νέκρωσιν, θάνατον.

Δι' εκάστης καθαράς σκέψεως, δι' εκάστου αγίου αισθήματος, δι' εκάστης αγαθής επιθυμίας και καλού λόγου, αυτός οδεύει προς την ανάστασιν, προς την αθανασίαν, προς την αιώνιον ζωήν.

Νικών την αμαρτίαν και τον θάνατον ο άνθρωπος του Χριστού διέρχεται εις αυτήν την ζωήν τρία κύρια στάδια χριστιανικής «εξελίξεως»: την εν Χριστώ γέννησιν, την εν Χριστώ μεταμόρφωσιν, την εν Χριστώ ανάστασιν.

Ο τελικός σκοπός του αγώνος του είναι το συν τω Χριστώ αναστήναι.

Τούτο δε σημαίνει την νίκην του θανάτου.

Ιδού, συ ενίκησες ήδη τον θάνατον, εάν ολοψύχως επίστευσες εις την ανάστασιν του Θεανθρώπου, διότι Αυτός είπεν: «ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον»... «μετεβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν» (Ιω. 6, 47. 5, 24).

Ευθύς ως πιστεύση και μόνον όταν πιστεύση εις τον αναστάντα Θεάνθρωπον αρχίζει ο άνθρωπος να γίνεται άνθρωπος, διότι ελευθερούται της αμαρτίας και του θανάτου και αποκτά την αίσθησιν της αθανασίας.

Η αμαρτία είναι αρρώστια, η οποία αμβλύνει, αφήνει υπανάπτυκτον, παραλύει εν τω ανθρώπω την αίσθησιν της αθανασίας, ώστε ο άνθρωπος να μη φθάνη μέχρι του Θεού του ζώντος και αληθινού ούτε με την σκέψιν ούτε με την αίσθησιν.

Τοιούτος άνθρωπος είναι ανάπηρος, ημιάνθρωπος, υπάνθρωπος.

Ο Θεάνθρωπος ενίκησε την αμαρτίαν και τον θάνατον διά της αναστάσεως, διά να εγείρη τον άνθρωπον εις την αθανασίαν και την αιώνιον ζωήν, να ζωοποιήση μέσα του την υπανάπτυκτον και νεκρωθείσαν αίσθησιν της αθανασίας και να την ανακαινίση, ώστε να αισθανθή ο άνθρωπος τον Θεόν και την αιώνιον ζωήν ως το νόημα της ανθρωπίνης ζωής και επί της γης και εν ουρανῷ.

Εις την πραγματικότητα η Εκκλησία του Θεανθρώπου δεν είναι άλλο παρά το θείον εργαστήριον, μέσα εις το οποίον ακαταπαύστως ανανεούται, ενδυναμούται και αναζωογονείται η ανθρωπίνη αίσθησις και συνείδησις της προσωπικής αθανασίας και του απείρου.

Η προσευχή δεν καθιστά άπειρον την ψυχήν, όταν την ενώνη με τον Θεόν;

Η αγάπη δεν αποθανατίζει την ψυχήν όταν την ανυψώνη έως του Θεού;

Η ευσπλαγχνία, η καλωσύνη, η ταπείνωσις, η δικαιοσύνη, δεν αποθανατίζουν άρα γε τον άνθρωπον, μεταφέροντας το είναι του εις την βασιλείαν της αληθείας του Χριστού;

Είναι απολύτως βέβαιον ότι δι' εκάστης ευαγγελικής αληθείας ο άνθρωπος νικά μέσα του ολίγον από τον θάνατον, έως ότου τον νικήση οριστικώς και εξασφαλίση εις τον εαυτόν του την αθανασίαν και την αιώνιον ζωήν.

Εις την θεανθρωπίνην πρόοδον ο άνθρωπος οδεύει ακαταπαύστως διά του Χριστού ως διά της οδού του Θεού, δηλαδή διά της θείας Αληθείας εις την ζωήν την αιώνιον και αθάνατον.

Όλα δε αυτά τα εχάρισεν ο Θεάνθρωπος Χριστός εις το ανθρώπινον γένος διά της αναστάσεώς Του.

Όλη η αλήθεια όλων των κόσμων, όλον το νόημα όλων των κτισμάτων, όλη η χαρά όλων των όντων εδόθησαν εις το ανθρώπινον γένος διά της αναστάσεως του Θεανθρώπου Χριστού.

Διά τούτο η ανάστασις του Χριστού είναι το πλέον αποφασιστικόν γεγονός εις την ιστορίαν του κόσμου· από αυτήν πηγάζει η αιώνιος και θεία αξία όχι μόνον του κάθε ανθρώπου ως μεμονωμένου προσώπου, αλλά και όλων των ανθρώπων μαζί.

Απόσπασμα από το κεφάλαιο “Ανθρωπιστική και Θεανθρωπίνη πρόοδος” του βιβλίου του Αρχ. Ιουστίνου Πόποβιτς (οσίου Ιουστίνου), “Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός” των εκδόσεων Ορθόδοξος Κυψέλη. Μετάφραση των Ιερομονάχων

(νυν Αρχιερέων) Αμφιλοχίου Ράντοβιτς και Αθανασίου Γιέβτιτς.